

Дисфорематичний

БЮЛЕТЕНЬ

Т. П. ОУН (В. Б.)

Ч. 2.

30.9.1950

Рік I.

СПЛЯД МІЖНАРОДНИХ ПОЛІТИЧНИХ ПОДІЙ

"Сучасне міжнародне положення треба уважати переломовою фазою найчорнішого періоду новітньої історії - найвищого піднесення і розвитку московського імперіялізму і найбільшої дійовості його зняряддя - комуно-більшовизму!" /Сурма, ч. 21. 1950р./

Сучасне міжнародне положення характеризується найвищою напругою у взаємовідносинах між московським імперіялізмом, надкнехником якого є найбільш імперіялістично - шовіністично наставлена комуністична партія і ЗДА. Злучені Держави Північної Америки, своєю економічною і мілітарною силою стримують Москву від відкритого збройного наступу на Європу та інші частини світу.

ЗДА стали осередком опору всіх загрожених більшевизмом народів. В час, коли Москва скріплює свій блок огнем і мечем, а "морально-політичної єдності" внутрі країни досягає силою терору МВД, то ЗДА скріплюють свій блок на форумі ООН, а єдності народу в своїй державі досягають дійсною політичною свободою кожного громадянина окрема.

Все зусилля Москви після закінчення другої світової війни направлено на підмінування і підриє економічної і політичної сили ЗДА. Сьогоднішня політика Москви - це виразна політика Троцького з часів Берестя Литовського 1918 року, політика під назвою "ні мир, ні війна", тобто перманентна війна. Справа тільки в тому, що цю війну тепер Москва веде чужими руками і не так з метою придбання якоїсь території, як з метою економічного виснаження Америки. Ця тактика різних провокацій, а то і воєнних авантур, подібних до корейської викликала протизаходи як з боку Америки, так і інших країн, яким безпосередньо чи посередньо загрожує Москва.

З часу корейської війни, ЗДА, Англія, Канада і вільні не європейські держави поховали надію на миру співпрацю з Москвою, вони за короткий час переконалися, що єдиний аргумент, який поважає Москва - це аргумент сили. Він є власне реальним фактором, який може на деякий час зупинити Москву від агресивних замірів. Спостерігаємо змагання і перегони в озброєнні в одноточасним випробуванням цього озброєння на полях Кореї. Корейський конфлікт - це не справа локального характеру, це є вияв на окремому відтинку загальних протизворіч між московським комуністичним імперіялізмом і вільним демократичним світом.

Особливо гострого характеру набувають відносини на західно - європейському відтинку. Світова політична думка уважає, що Німеччину стріне в найкоротшому часі те саме, що стрінуло сьогодні Корея. У підсовітській частині Німеччини, Москва крім своїх стрілецьких, панцерних і ювітрятних сил, вишколює кількесот-тисячну німецьку армію, яка на взір північно - корейської мала б звільнити західну частину Німеччини від "англо - американсько - французьких імперіялістів".

В обличчі реальної загрози московського імперіялізму західній Європі, постає проблема найскорішого закінчення стану війни західних держав з західно - німецьким урядом та вклучення західної Німеччини з її економічним і мілітарним потенціалом в систему оборони західної Європи.

Взаємовідносини демократичного світу з комуністичною Москвою прискорено наближаються до відкритого збройного удару. Завданням понеголепих

народів, зокрема українського, полягає в тому, щоб в відповідний момент, спільними, скоординованими силами, розгромити не тільки сучасну комуністичну форму московського імперіялізму, але і всі його види. Московський імперіялізм тільки тоді не буде загрожувати вільним державам, коли Москва щина лишиться в своїх етнографічних межах.

XXXXXXXXXX

ВИСНОВКИ З КОРЕЙСЬКИХ ПОДІЙ

Корейська війна стала наявним доказом неунікнення збройного конфлікту між соціалістичною Росією і заходом. Для української еміграції міжнародні політичні події мали і матимуть особливе значення, бо в них пов'язана боротьба і майбутність українського народу.

Коли сьогодні війну в Кореї треба вважати за один крок зближення до третьої світової війни, то одночасно треба зробити висновки вже з тих перших подій всередині української еміграції, що були безпосередньою реакцією на війну в Кореї. Добре сталося, що західний світ не став заскочений безпосередньою війною з імперіялістичною Росією, а попередила її війна в Кореї. Тут альянти, зокрема ЗСРБ, пізнали свою силу і слабкість, методи і тактику порога, наївність та помилки власної мілітарної і політичної концепції. Досвід цей повинен пригодитися альянтам в майбутній безпосередній збройній розправі в російському комуністичному імперіялізмі.

Для нас, української еміграції, корейська війна, крім піднесення на душі, принесла також і певні висновки, які вимагають окремого розглянення. І тут різнож можемо повторити, що добре сталося, що нас українців попередила війна в Кореї і вказала чого можна сподіватися від деяких партійних груп української еміграції на випадок третьої світової війни. Особливо в аспекті кристалізації визвольної - революційних позицій, на яких стоїть українська еміграція, можна тут дошукуватися всіх симптомів небезпек загрожуючих українській визвольній справі, які досі були масковані фальшивими гаслами і фразами деяких еміграційних середовищ.

Говориться в нас про єдність української еміграції, особливо там де треба репрезентувати українську політику назовні. За таку єдність особливо розпинаються наші "демократи", які найбільш приманливими солодкими словами апелюють до "серця і розуму" української еміграції, але право репрезентувати український народ мають тільки вони і хай би вони нічого й не робили, то не стерплять, щоб хтось, хто не належить до їх демократично-марксистського віровизнання, вів і заступав українську визвольну справу перед зовнішнім світом. Тут вони за "єдність" політики, але нехай тільки прийде перша проба їх політично-державної зрілості, показується зразу, що в основу їх політичної діяльності вони ставлять не Україну, а інтереси своєї партії чи групи та особисті аспірації бути "міністрами" і "полковниками" українського народу, байдуже де і заче мавби український народ приносити жертву.

До таких перших явищ, що стали пробєю "політики" наших "демократів", належать так звані корейські добровольці. Ледви знали перші постріли, які вказали на жорстоке і кар'єру для наших "демократів", а вже вони не чекаючи на "об'єднання" навипередки почали голосити свої послуги. Три українські комбатантські організації: "Сюз Українських Військовиків" /СУВ/, "Українська Національна Гвардія" /УНГ/ і "Українське Вільне Козацтво" /УВК/ на доручення УНР, зложили прохання прийняти їх як добровольців на корейський фронт. Трагедія тут не тільки в тому що вже починався торгівля українською кров'ю, але й різнож у факті парцеляції українських політичних сил на еміграції. Відомо ж, що існують дві різко розмежовані політичні концепції української еміграції. Тому нормально, справа творення українського легіону повинна була бути обговорена і передискутована всіма українськими політичними чинниками, щоб знайти її спільну розв'язку. Але ж ходить про репрезентацію української політики назовні, ходить про українську кров, яка мала б пролітисся на рішення тільки поодиноким груп і одиниць. А що показалося? Група осіб, дезертирів української національно-політичної єдності, ломить можливість спільної репрезентації української справи за кордоном і без найменших політичних передумов, які давали б гарантію визнання альянтами української державності, голосяться продавати українську кров за особисту кар'єру і інтереси партії. Ті наємні українські варяги ломлять фронт солідарності еміграції з Воєнчов Україною. Як же ж альянти

можуть серйозно ставитись до української справи, зобов'язуватись політичними умовами, коли цього не вимагають самі ж українці? Чи може мати успіх Вовчча Україна в альянтів, яка ставить домагання визнати УПА-українською армією, УГВР-українським революційним урядом, боротьбу українського народу - за його природне право на УССД, - коли українські наємні варяги з під стягу УНРади без жодних політичних передумов готові творити "легіони" корейських добровольців?

Оті плебей, що ніколи не мали відваги вести самостійної політики і збройної боротьби українського народу на Рідних Землях, а завжди здавались тільки на інтервенцію чужих, посторонніх сил, йдуть далі шляхом зради визвольної справи. Не треба дивуватись чому так важко знайти зрозуміння для української визвольної справи на заході, коли плебей з УНРади в такій формі її репрезентують.

Корейські добровольці, що складаються з українських наємних гарягів, завдають перший удар політичній репрезентації української визвольної справи на заході. Вони виключають можливість консолідації української політичної думки на зовні. Вони сигналізують атомізацію українських політичних і мілітарних сил на випадок третьої світової війни.

Кожна партійна чи "комбатанська" група готова виставляти своїх "отаманів", "полковників", "політиків" та навипередки заявляти своє послуги заходом за мізерну винагороду і кар'єрство своїх "босів". Це несе компромітацію української визвольної справи на заході який старатиметься позбутися нас дешевими і примітивними заохоченнями, щоб лише позискати український людський матеріал. Правда, що ні одна із згаданих комбатанських "організацій" не може поставити більше сотні добровольців, а не то що легіону, але вони стараються "петріотичними закличками" вивести на цей базарний ринок торгівлі українською кров'ю також і українське громадянство.

Такий стан вже тепер вимагає якнайширшого висвітлення серед української еміграції, щоб недалеко, але можливо вирішні світові події не застали нас несприготованими, дезорієнтованими, політично розбитими й ватомізованими. Треба мати на увазі наступні основні принципи:

1. Кожний нарід, який висилає своїх воєнків в Корею в самостійним, державним і рівноправним, або користується визнанням Західним світом всіх йому належних державних прав. Ці політичні передумови не охоплюють однак нас українців і вони мають бути передумовою нашої участі на всіх фронтах де вестиметься збройна боротьба в ворогом вільного світу.

2. Легіонерна політика не сприяє централізації українських збройних сил на еміграції. Хоч би давала нам можливість мати своїх "офіцерів" та національний прапор, то по суті матиме характер наємної військової сили. Тільки українські військові формації, побудовані на засадах формального визнання української армії, якою під сучасну пору є УПА, можуть єдино відповідати українській національно-державницькій політиці.

3. Творення українських військових формацій, може бути лише вислідом політичних передумов, тобто коли Захід визнає принципи української визвольної-революційної боротьби, в основі якої стоїть повна суверенність і соборність української держави.

Жодний політичний чи військовий чинник на еміграції не має права робити вилому в політичній постановці Вовччої України і всі справи творення військових формацій повинні знайти обговорення і остаточне рішення правдиво-діючих національно-політичних сил на еміграції.

Спробу творити "український легіон" окремими групами й "отаманами" так як це було у випадку Кореї, треба рішучо засуджувати, як безвідповідальний і деструктивний крок опортуністів, що знайшли своє партійне жировище в самозванчій УНРаді. Коли б НРада вела українську політику, а її "політики" й "міністри" мали почуття відповідальності за свої рішення, то справи такого характеру, як творення українського легіону, були б вирішувані належним порядком через наради українських політичних і військових керівників, так як це робиться в інших народів. УНРада не мала відваги зайняти прилюдного становища до корейських подій і не старалася піднести питання визвольної боротьби

українського народу за УССД, а пішла зразу на пасок кон'юнктури, готова свої "міністеріяльні" теки замінити за долари та кар"еру перекладчиків при українському "легіоні". Діячі НРад ствердили це раз, що вони були і в плсбєями, а не провідною верствою українського народу.

Нарікаємо часто, що захід нас ігнорує, не хоче прийняти принципів нашої концепції визволення народів поневолених ССРСР і т.п. Недавно ми були свідками протиукраїнської змови українських соціалістів з російськими. Представники і "міністри" УНРади демонстрували перед американськими політичними чинниками свою солідарність з білогвардійськими реставраторами "матушки Расєї". Чого ж тоді дивуємось, що певні американські круги піддержують Керенського, а не концепцію самостійної України?

Щойно недавно заговорив на сторінках "ді Квортєрлли"-журналу польських фєдєралістів, прихвостнів імперіалістичної санації - дефілядо-вий ген. Шандрук. Він так і радить: "Бєз Польщі, ми за слабї будувати Україну". А ми дивуємося, нарікаємо, що британці піддержують Андерса а не нас...

Даймо відповідь самі собі: Хто винен: ЗДА, Британія чи в першу чергу таки наші "земляки" слуги "атєчества чужого"? Якщо хочемо, щоб світ прислухався до голосу Вовичої України, щоб українська політика була національно-державною, а не політикою плебєїв, швейків-тих, які "і задком і передком передпаєм Хведірком", то в першу чергу треба провести чітке розмежування між тими, хто працює для України, хто для особистої кар"єри, хто для партії, а хто для ворога.

Особливо заразливою хворобою української еміграції стало гасло: "об"єднання". Так. "Об"єднання", а не роз"єднання є нашою слабїстю. Існує на еміграції дешевенький патос патріотизму, мовляв, визвольна боротьба вимагає об"єднання всіх політичних сил всієї української еміграції. Але яких сил і якого об"єднання вимагає визвольна боротьба - не відповідаємо. Бо є "об"єднання" і об"єднання, є "роз"єднання" і роз"єднання.

Ось наприклад на Рідних Землях - там український нарід справді об"єднаний, але це не об"єднання партій, груп, мафій, кар"єристів, "міністрів", "політиків"лідєрів" і т.д., а об"єднання цілого українського народу навколо його революційно-політичного проводу і його активу. Зате нічого не чуємо, щоб ОУН єдналась з комуністами, УПА з російськими імперіалістами, УГВР з урядами грєчух. Український національно-революційний фронт не шукає єднання з багряними, рудєнками, бабенками, майстрєнками, фєдорєнками, кототичами, маварушками, воскобійниками, лівнєцькими, мазєпами, соловєями і іншими Шєвчєнковими "байструками Єкатиринами". Ось яке є справжнє об"єднання українського народу на Рідних Землях, а рівночасно з ним є чітке роз"єднання з усіма служаками Москви, агєнтами і партійними кадрами, що служать наказам Сталіна. Між ними є тільки боротьба і смерть.

А в нас на еміграції навпаки. Таке об"єднання, яке визнає Край - називається "прокля"ям двоподілу", затє "об"єднання", якому різко протиставляється український нарід на Рідних Землях - називається "об"єднанням всіх політичних сил". Але пророки твєрдят, що української еміграції є "святє бажання" об"єднати всі партійно-політичні групи і організації, тобто: націоналістів з націонал-комуністами, монархістів з соціалістами, християн з марксистами і т.д. Щойно не-давно були ми свідками таких експєриментів, від яких кожному сало ясно до чого може довести спілка з безбожниками й марксистами, які кількістю своїх груп навидєють волю національно-визвольному таборові і через нього піпорядковують собі український нарід. Є в нас стара пословиця: "З вами пристаєш - таким сам стаєш". І приставати націоналістам християнам з невірними марксистами-опортуністами, означає смерть українській національно-визвольній самостійницькій політиці.

Знав про це і Великий Богдан, який єднався з Богучаками, Кривоносами, Кричєвськими, Морозєнками, Нєсчаями й Виговськими, твєрив з них уряд козацької України, а уникав людєй типу Барабанів, Кисєлів, Кочубєїв.

Т.Шєвчєнко - найбільший українець, якого знає наша історія, хоч як безмежно любив свій "страдальний нарід", свою Україну, але не закликав єднатися і пропати "полковникам поганим", перевертцям, що помагають москалєві і лихові "господарєвати" на Україні. Він дорікав сучасному йому поколінню за його опортунізм і сєнтиментальність, бо "не заріже батько сина, своєї дитини", хоч цього вимагає "воля України". З яким

великим презирством відносився Шевченко до тої породи людей, що звалась у нього "грязь Москви" й "Варшавське сміття". А в нас проповідується "об'єднання" з цією породою людей та це й ставиться їх в керівництво українського народу.

Останні події світового і внутрішньо-українського характеру вимагають від всієї української еміграції дійсного об'єднання під прапорами Військової України, щоб зірвати раз на все в тини, що паскують українською визвольною справою і в кожному любу хвилину готові продати її за особисті пасади й кар'єру.

Позиції революційної ОУН, УПА й УГВР мусять стати договірними для цілої української еміграції, бо це єдиний шлях, що веде до здобуття Української Самостійної Соборної Держави.

§§§§§§§§§§

ДО ПИТАННЯ БОЄВОЇ ГОТОВІСТІ

В обличчі сьогоднішніх світових подій, які покищо є лише прелюдією до III світової війни, ми як члени поневоленої нації ставраємось доглянути в них початок розв'язки проблеми визволення поневолених народів ССРСР. Вже сьогодні є певним, що удар між скодом і заходом, який є неминучий, є лише питання місяців чи найближчих років.

Корейський конфлікт по побіді військ ООН, може закінчитися хвилевою "перодичкою" і підготовкою до нової збройної агресії з боку російських імперіялістів і їх сателітів.

Хвилева побіда військ ООН в Кореї це не означає капітуляції комунізму і не є остаточною розв'язкою існуючих світових проблем.

Наша увага мусять зосереджуватися, коли говоримо про еміграцію на мілітарній силі, якою в кожному випадку будемо мотти розпоряджатись. Широко по цілому світі, зокрема у Великій Британії є розкинені сотки тисяч українців здібних до носення зброї. Поміж ними є цонайменше половина, які перейшли військовій школі в різних арміях, і які по короткому перебірколіта запізнали в новом зброю і технікою, можуть стати силою, яка у ході воєнної розграти, буде для України чинником капітального значення.

Сили ці, як це ми вже зазначили є розпорочені по різних просторах західного світу. Не має однак реєстру стрільців по їх військовому знанні, немає точного числа кваліфікованих підстаршин і старшин, немає числа, що опреділяло б посидиноків воєнків до того чи іншого роду зброї. Можемо твердити, що події, які вже завтра вимагали б від нас повної мілітарної сили і готовості, застали б нас слабо підготованими.

Це буде для нас зрозумілим тоді, коли доважимо це прикладом хоч би терену Великої Британії. З частинами польського корпусу, приблизно дві тисячі українців різних військових ступнів і родів зброї прибуло на цей терен. Це число зросло в н'ятеро в хвилевою переїзду з Італії 8 тисяч членів Української Національної Армії. Цих десять тисяч вишколених воєнків вже самі собою являють поважну силу, якщо вони є охоплені в рямці відповідної військової організації /комбатантської/, з якою будуть в сталому контакті. Такою організацією, яка мала б на меті охоплювати всіх військовиків, без огляду на це, в якій армії служили є Об'єднання Бузчик Воєнків Українців /ОБВУ/. І коли ми візьмемо сам факт, що ця організація начислює лише 4 тисячі членів, то зрозуміємо чому події, які вимагали б від нас завтра мілітарної сили застали б нас неприготованими.

Помимо напологливої праці Управи ОБВУ, а яка не розпоряджає відповідним організаційним апаратом, не можна розгорнути праці в такому масштабі, як цього вимагають її завдання. І тут є нашим обов'язком стати їй до помочі. Користуючись прикладами з історії першої світової війни, що принесла відродження різних недержавним народам завдяки відділам формованим на еміграції, треба вести розяснючу акцію серед військовиків, які це не є членами ОБВУ і цим самим збільшити вдвоє число членства. Точний облік, сталий кон-

такт із усіми бувшими вояками, докладний стан стрілецтва, підстаршин і старшин, визначення загально вояцтва до окремих родів зброї - це запевнення скорого формування частини. Від скорого формування частини і їх боевої готовості залежить часто успіх акцій державного значення.

Сьогодні мілітарне питання є питанням першого значення у всіх малих і великих народів світу і воно мусить бути першим також і для нас. Велухаймося у відгуки гармат, які розриваються в Корей і маймо на увазі це, що вони будуть скоро розриватися по цілому світі. Тому будьмо готові на це не як одиниці, але як цілість зорганізована в одній комбатанській організації, бо тільки тоді ми будемо представляти собою певну, корисну українській визвольній боротьбі силу.

Зорганізування в ОБВУ всіх військовиків буде гарантом, що нас не використають жодні кар'єристи для підвищення свого ступеня і що сила нашого вояцтва буде гнита до боротьби тільки за УССД.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"ПАН ОТАМАН" ВТІКАЄ ПЕРЕД УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ

На терен Великої Британії приїхав в "гості", очікуваний уєрдепівцями, "отаман" Бульба.

За ініціативою "Об'єднання" скликано в тої нагоди "вєсукраїнське віче" в м. Рочделі. Віче організовано під сильною "охороною" уєрдепівського "ЕКВД". Коли однак зала наповнилася охочими послухати промови "пана отамана", ініціатори віча настрашилися кількості громадянства і старалися віче відкликати. Однак публіка домагалася "побачити і послухати" промови "отамана". Але "пан отаман" з його "штабом" на Велику Британію втратили відвагу показатися на очі громадянству і ганебно, по тхорячому втекли задніми дєсрами із зали "вєсукраїнського віча".

Присутні учасники, при участі кількох ініціаторів цього віча відбули віче під головування проф. Лєвицького, пані Лукіяненко і П. Самотулки. В дискусії, по вислуханні ганебних наклепів пана Пояска на бандерівців, відповідь дав проф. Лєвицький, а згодом підстаршина УПА. Аргументуючи документами підстаршина УПА здемаскував "пана отамана" і на фактах доказав опозиції зраду Бульби, якої він допустився відносно української справи.

По заслуханні промов проф. Лєвицького, п-ні Лукіяненко і ін. та по дискусії віче винесло резолюції в яких:

1. Дємаскує роботу певних партійних кругів за їх намагання розбити єдність українського громадянства на єміґрації.
2. Засилає співчуття корейському народові в його боротьбі проти комуністичних загарбників. Засуджує безвідповідальну роботу деяких військових організацій, що творенням т.з. "українського легіону" намагались здескредитувати принципи визвольної боротьби українського народу.
3. Віче засилає гарячий привіт Вовкучій Україні, УПА і її героїчному Командирові ген. Т. Чупринці, обом Українським Церквам і ЦХ АВН

Віче закінчено національним гимном. З добровільних датків покрито кошти вихайму зали /ініціатори відмовилися заплатити/, а решта в сумі 1 фун. 15 шил. призначено на "Визвольний фонд".

Українці м. Рочдел дали приклад солідарної постави в ідолами Вовкучої України. Чого шукає у Вел. Британії п. Боровец? Чому боїться показатися українському громадянству? Найвищий час, щоб "панам отаманам", слідом за м. Рочделом, поставити це питання ясно і чітко.

Ширше відомлення про це віче подамо у "Визвольному Шляху".

НОВЕ ВИДАННЯ

Шкотська Ліга Європейської Свободи видала наступну брошуру про Український Визвольний Рух і його Провідника з передмовою Голови згаданой Ліги, п. Джона Свєрта.

Брошури мають велике пропагандивне і інформативне значення для нашої революційно-визвольної справи і тому наші члени зобов'язані якнайбільше їх поширювати між чужинцями на цьому терені.

НЕВИЛІЧИМА ХВОРОБА ПОЛЬСЬКИХ ІМПЕРІАЛІСТІВ

Серед різних політичних недуг, яким історія на підставі досвіду устійнула певні діагнози, є недуги хронічно невилічими.

На одку і таких хронічних недуг від соток літ хворіє Польща. Історія ствердила діагнозу: імперіалізм або т.з. манія "моцарства". Ця недуга так глибоко вкорінилася в душі польських політиків, що немає ліку, який би вилікував їх з цієї смертельної хвороби. Не помогли "операції" ні Німеччини, ні Австрії, ні Росії, не пеніг одержаний з великими жертвами досвід, не помогли перестороги України.

Думалось, що остання "операція" аж двох "спеців" на раз, ССР і Німеччини буде остаточно здалою і по ній Польща вивдервіє, та одначе факт, про який буде дальше мова, вказує ясно на те, що недуга Польщі- імперіалізм є встарілою і невилічимою.

В суботу, 16 вересня ц.р., відбулося в Вестмінстер Катедрал Гол в Лондоні, широкорозрекламоване в польській пресі зібрання поляків "східних Земель".

Коли візьмемо під увагу факт політичного напруження між колом і заколом, як також можливість отвертої війни між Росією і різними цю державами світу, то необхідним є присвятити цьому зібранні кілька рядків, тимбільше, що питання які були основою зібрання, доповідей і дискусій - це українські землі, які були фізичною силою підкоренні і закріпленні радою амбасадорів в 1923р.

На це зібрання прибуло аж 150 поляків /підчеркуємо 150, бо в самому Лондоні живе біля 40.000 поляків/. Більшість з них -це люди віком понад 50 років, бувші землемасники і урядовці в часів насильства Польщі над західними землями України. Вони свідомі того, що захоплення поляками західно-українських земель - це для них значить спіжа казива, а втрата - рівнозначне з долею, яку тепер переживають. Це штовхає їх до пропагандивної акції за здобутти прихильників Польщі "Яраймонського покрес" серед політиків західнього світу.

Ось як політикує один із промовців, п. Керсіловскі: "На жаль на Англію нам немає що багато надіятися. Англіїці стоять на становиці зберозення лінії Керзона. Більшу надію дає Америка, якої один відділ Державного Департаменту, опрацював декілька варіантів можливого розмежування польських східних границь. З них деякі є навіть корисні для Польщі!"

Який висновок можемо зробити з цих кількох слів Керсіловського? Ми не можемо вичитати якихось великих надій для нас, але востами така рішуча постава Англії, а неясна Америки, дає до зрозуміння, що питання східних границь Польщі не є легкою проблемою до розв'язання, як це було по першій світовій війні. Америка доходить у своїх дослідах в питанні цих границь так далеко, що вже починає розуміти, що землі, які колись були признані Польщі не можуть правно і належати. Коч Англія і Америка не будуть мати рішачого впливу в цьому питанні тільки Україна, востати це вже знаменний факт, що вони поважно застанаються над ним.

Як основний аргумент, який промовляє за тим, що Америка піде на зустріч Польщі і її політикам - це за Керсіловським те, що Польща це одинокa сила на яку може опертися Америка на випадок війни з червоною Москвою. За його твердженням, ціле польське населення є проти комунізму.

Але тепер західному світові відомо, що українське населення є не тільки проти комунізму, але і докзує це збройним спротивом свого збройного рамя-УПА і що Америка починає усвідомлювати собі роль України, як партнера в майбутнім збройнім конфлікті з Росією.

Інший промовець, розглядаючи стан на " землях малопольські", болів тим, що вже на тих землях фактично немає поляків. Через центри примусової евакуації перейило піатора міліона поляків, а других пі тора міліона вивесли більшовики на Сибір чи інші простори Азії.

Не забудь пролемент згадати, що тисячі поляків згинуло в рук українських " побратимцув"

Після доповіді др. Скинлека, присутні здали собі справу, що землі, на які вони думають вертатися, вже не тільки історично, але і зовнішно-фізіологічно є їм чужими - українськими. Не звкликало

великого враження навіть оптимістичне ствердження "політика" Скипца, що Польща є перелюднена, а це дає запоруку, що по повероті на східні землі буде змим наново заселити простори "малопольські".

Однак погляди дискутантів, які виступали по доповідях, дають доволі ясну картину, що серед поляків є одиниці, які здорово задивляються на розв'язку політичних проблем, а не як групка польських застарілих політиків, які ще сьогодні мріють про Польщу "від моря до моря" ціною поневлення сусідніх народів.

Один дискутант, який заступав думку більшої частини присутніх, звернув увагу "політиків" на те, що абсурдом сьогодні є думати, що Україна і Литва згодяться на будьякі федерації під "добродійним покровом" Польщі, коли державницька самостійницька думка цих народів досягнула найвищого степеня.

Ного питання про те чи Польща буде мати право і силу відібрати від вілних держав, України і Литви, ті землі, які до 1939 року були під Польщею, неприємно охолодили "гарячі" мозги застарілих "політиків".

Від нас можемо лише сказати впевнено, що марші є виступи групки поляків в час, коли народи східної Європи і Азії організуються на платформі Антибільшовицького Блоку Народів до боротьби з Росією за встановлення суверенних держав в етнографічних територіях.

■■■■■■■■■■

ДО УВАГИ ІНІЦІАТОРАМ ЗБІРОК НА НАЦІОНАЛЬНІ ЦІЛІ

Відзначаючи з повним признанням патріотизм тої частини нашого громадянства, яке добровільними датками на національні цілі підтверджує свою ідейно-політичну єдність з Вомучою Україною, ми однак змушені звернути увагу на збереження належних засад, які зобов'язують, в першу чергу ініціаторів-збірщиків, а також і самих жертводавців.

На сторінках "Визвольного Шляху" оголошуватимемо пожертви до яких будуть долучені всі інформації, списки жертводавців, місцевість і т.д. В засаді оголошуватимемо: а/ Датки вложені на збіркові листи, на яких будуть виписані ім'я і прізвища жертводавців, їх власноручний підпис, місцевість, дата, підпис ініціатора-збірщика і також коротко в якій нагоді переведено збірку. б/ Добровільні пожертви /без збіркових лист/, в нагоди родинних чи національних свят. Така збірка вимагає: точної назви місцевості, з якої нагоди, в кого і коли, прізвище ініціатора-збірщика, підпису його і ще одного жертводавця.

Не оголошуватимемо збірок, які мають анонімний характер. На бажання жертводавців і ініціаторів, оголошуватимемо пожертви за змістом їх власної редакції, але в прилозі є konieczним долучити всі документи переведеної збірки.

Вимагаємо від ініціаторів збірок і добровільних пожертв збереження всіх засад відповідальності, що в таких випадках зобов'язують їх перед українським громадянством.

.....

СЛУХАЙТЕ ПІДПІЛЬНОЇ РАДІОСТАНЦІЇ УКРАЇНИ

Передачі відбуваються в суботи і неділі в годинах 23.00 і 5.00 середньо-європейського часу на коротких хвилях - 40 метрів.

До наслуку впливати сильних апаратів, які добре діють на коротких хвилях і вчисляти можливість відхилення в один чи другий бік.

Радіопередачі починаються стукотом годинника, а після того сигналом, виконаним на акордіоні початку маршу "Чуєш сурми грають" і потім слідує властива передача.

ДЛЯ КОЖНОГО ЧЛЕНА

Закодами Пт.П. Верховина випущено збірку ідеологічно-виховних матеріалів, які творять вілість засадничих правил життя і поведінки українського націоналіста. Цей "Український Націоналіст" напевно буде в задоволення прийнятий членством. В скоромучасі кожний член буде міг набути "Українського Націоналіста" в своїй станиці.

§§§§§§§§§§§§§§§§§§